

добродѣтель, безъ слава? Този животъ ще е още по-злополученъ защото не ще има край.“

Телѣмахъ отговаряше на тѣзи думи съ едни въздышанія. Нѣкога той пожелаваше щото Менторъ да го откъсне противъ волята му отъ този островъ; а нѣкога не можаше да искача да види отхожданьето на Ментора, за да нема вече предъ очитъ си този строгъ пріятель който го укоряваше за слабостта му. Сичкытъ тѣзи противоположны мысли една подиръ друга вълнувахъ сърцето му, и ни една не са закрѣпяше въ него: неговото сърце приличаше на морето, което е игралка на сичкытъ противоположны вѣтрове. Често той оставаше прострѣнъ и неподвиженъ на крайморіето, често въ дълбочината на нѣкой мраченъ лѣсъ, като проливаше горчивы съззы, и рыдаеше съ гласъ подобенъ на рева на лева. Той бѣше посерьнжлъ; откъртенытъ му очи бѣхъ пълны съ поѣдающій огънь: който бы го видѣлъ блѣденъ, отпадналъ, и погрозналъ неможаше никакъ повѣрва че туй е Телѣмахъ. Красотата, веселостта и благородната гордостъ бѣхъ побѣгнжли далечъ отъ него. Той гиняше какъто едно цвѣтѣ, което като са отваря сутринъ прѣсва по полето своето благоуханіе, и повѣнва малко по малко къмъ вечерьта; неговытъ живы цвѣтове са изглаждатъ; то крѣе, изсъхва и неговата прекрасна главичка обвисва на долу като не може да са държи прѣва: тѣй и сынътъ Одисеевъ са намѣрваше у вратата на смърьта.

Менторъ, като гледаше че Телѣмахъ не можеше да са противи на силата на естрастьта си, състави единъ много остроуменъ планъ за да го отърве отъ една толкози гомѣма опасность. Той бѣше забѣлѣжилъ че Калипса прехласнжто обычаше Телѣмаха, и че Телѣмахъ не помалко обычаше младата нимфа Евхариса; защото жестокийтъ Купидонъ, за да мжчи чловѣцытъ, прави да не са обычатъ отъ тѣзи който тѣ обычатъ. Менторъ са рѣши да задразни ревностьта на Калипса. Евхариса щѣше да заведе Телѣмаха на единъ ловъ. Менторъ каза на Калипса: „Азъ забѣлѣжихъ въ Телѣмаха една естрасть къмъ ходеньето на ловъ, която никога не бѣхъ съгледваль въ него; туй развлеченіе му докарва отврѣщеніе отъ сѣко друго; той сега обыча найдивытъ лѣсо-